

ל'

לו כרטיסי בקורס מיוודרים בלשון הקורש ובשותת
הקדוש והטהורה הוה ואות נפלוותיו אשר עשה.
לעו בחאי גונאג :

נֶפְתַּלִּי חָנָה/לֵס

gcd איש האלקום הבעש"ט זצ"ל

N. CHAMELES

Circoneiseur de la Haute Galilée
Safed.

ופירוש המליםazarתיות הוא : נ. חנה/לט,
ה מ ו ה ל ש ה ל ה ל ה ע ל י ו א , מהמת
שהיה מומחה גדול וועסוק במצבה זו כל ימו של
עמ"לקי.

פעם אחת הווען ר' נפתלי היהות מוחל אצל
בנו של פקיד בחשבונות, והוא נתן לו מגירה אחת
(מבע של כסף, שערכה היה 4 שילינגן) כבר
טרחתו. סרב ר' נפתלי קיבל את המעות וחסבior
לו לבעל ברית בחאי לישגא : אין גם בפמלייא-ישל
מעלה ישם משורדים ולבדים ופנספי השבונות,
ולו יש שם "קונטו" פתחה מכתת שנים ודורשים
במושבות הנדייב. בכלך היה ר' נפתלי חביב נס על
לכחות כל המצוות של מילה שאנו מקים כאן
בעולם הזה. צד ה"סדרות" שלו הוא טלא מלמעלה
למטה. וצד ה"רכובות" לחובתי הוא ריק ולבן מהמת
שלא קבלתי עד כה אם"א. ובעשי, שากבל מטך
את הכסף אלכלק את הצר הלבן והנקוי بعد מנירוח
את אחת — לא בראוי....

שקדמו לעזוני בלבפור בארץ, ידרו והכירו את האיש
הקדוש והטהורה הוה ואות נפלוותיו אשר עשה.
אבל, לטען ההיסטוריה אספירה נס לכם בצלראת.

ר' נפתלי היה יהודי בשנות השיבת ובעל
דימות אצילה, מעחו רחך, בולט ולבן, גבוח עניין
העבותות חוטיפו לווית חן למכבת עינוי העורות וה-
פקחות ; חוטם מוחטב וערין, שתי שפטים דקות,

שתי פאות ארכוכות ומסולסלות וכןן מליח-פלפל
ירוד על קפוצתו הנקיות. ועל כלם — ירמולקה
לבנה מציצה קצת מתחת ל"קפוליש-שליטומט" על
ראשו ; וזה היה מודאו ומלסתדר פניו של ר'
נפתלי חנה/לס ! וביעיר, היה שתרון ומלייך
וישר על ישראל על כל צורה שלא תבא, הן לפני
הפקיד של הברון שיזחה והן לפני המושל התורקי,
הבריטי ואפלו לפני ג'אנל פחה הנדו בכבוכו
ובעצמו. זמן רב היה "נאמן" על ההצלחות בוקכו
הברון ונם "טיניסטר התהנגרה", בפי שכנוו לייצני
הדור מטור חיבת, כלומר משגניה על חוטי העירוב
במושבות הנדייב. בכלך היה ר' נפתלי חביב נס על
עיר העז זהה חזאהונה, עיפים ווניגים מטלטול
הרקה, ו' נפלנו הזרוגים ממוש לטור האבסנינה של
המלחמה את החדרם על נשץ צפת לנסע למידון...
יהודי שכוה היה ר' נפתלי חנה/לס ?

אבל גולת הכותרת של ר' נפתלי היהת
שלשלה היוסאין אלו עד הבעש"ט, וע"כ הדרים

יד נתנו

הלומו של ר' נפתלי חנה/לט

(מטפסי א"י)
מצת י. קרניאל

יצאנו לודך רוכבים שנזנו על בני פרדים גבויהם
במושבידגים על אוכפים רחבים של קש ו"זולדאר"
ו"ירודה" מחרקרים אחרינו, כמו אמר אחורי הפרדים (עכ-
שו נתעלו — לא הפרדות — לזרנות סדרוני-
שאטריים, מן האצבע אלא אמר כמו שהוא —
דברים כהוים).

וקרה הדבר בשנת תרע"ה, שנת מלחמה לשולם
ומורענות גרוות לארכנון, ואני נסעה בערב
של רבימאייריך עלייהנס הנגע בשולם לצמה. הרה
בכת הסיעתנו דרך העמק לחיטה, ולחורתו השנינו
פרום עם ר' נפתלי חנה/לט ז"ס בשליחותה של
ר' דילגינס" ז'ך זכרון יעקב וקאקו עד בואכה
יפו. ביום ז' ז'ום שבו הכל "כי טוב" ויצאנו
חרונבל חילוח אלא לווער הסיטווע... אני ור' נפתלי
ז'ווגן מון השם, הלא כן ?

וביוםים ההם און מכוניות ואון "אבטומובי-
לוי" בארי, און בעליך, טפסי" ואון "פפיצת הרדר"
כברימונן, ואפלו רכבת מהיפה ליפו — מאן דבר
שלאה. נסעה מצפת לת"א הייתה קשה ואורכה
מנסעה לפרטן בהאידנא. שערו בנמשכים : שלשה
ומיט רצופים עברנו חרים ועפמים, ימים ומרדריות;